

VAJNA ÁDÁM

kohéziós alap

európai urak kelet-magyarországi
kastélyokban ágyaspálinkát isznak,
a díszteremben cigánybanda játszik.
lassul a szekér,
felzárkózik a legszebb út.
az asztalon felejtődik egy pénztárca.

szétfeszíti kereteit a plein air:
a búzaföldről betéved egy paraszt,
szunnyadó kalász illatát csapkodja a huzat,
valaki az istálló felől is kiált.
a piszoár felett bágyadó beruházások
veregetik egymás vállát.

a kapuban néptáncsoport várja a kisbuszt,
arcukon kiizzadt, zsíros hagyományokon
megcsillanó holdfény.
susog a sövény a főállé mentén,
nekicsattan a hajnal a keleti manzárdnak.
a szökőkútba kopaszodó németek hánynak.

mezőváros

kipurcant. se ipar, kultúra. üzletek,
lakat felén. az ember majdnem elbőg.
szlömös buszpályaudvart, omladozó
nyomdát, vasútállomást, utoljára

húsz éve. de az emberek. optimisták.
kossuth utca másfél éve, négy milliárd.
a lerobbant hotelt az érsek. az érseknek
ajándékba a polgármesternek. a lakótelepen

fát hasogatnak, a sertéstelep trágya. a tévé,
az újság. tudjuk ki, mondjuk ki. mondjad.
most is hetven új állás. cigányok. szépül.
az emberek optimisták. a postás, a rendőr, a villany.